

berté primitive, je te retrouve enfin!“ kliče v svetem navdušenju. — In Prešeren? Izbral je za prizorišče „Krstu“ najlepše kraje naše domovine, rajsko - lepi Bled in divjeromantični Bohinj. In po prvotni svobodi hrepeni Črtomir, ko pravi:

„Največ sveta otrokom sliši Slave!
Tja bomo našli pot, kjer nje sinovi
si prosti vol'jo vero in postave.“

Kazati lepoto krščanstva, smo rekli zgoraj, to nalogo si je stavil Chateaubriand in jo izvrševal v svojih delih. Zlasti pa ume svete obrede obdati s posebnim zunanjim čarom, tako, da ga ravno radi tega imenuje kritik Sainte-Beuve „l'enchanteur“ (= očarovatelj). Tako n. pr. ko popisuje v „Atali“ sv. daritev, ki jo daruje misijonar pod milim nebom ob robu gozda, napravi to-le sliko: „Zarja, prikazujoč se izza gorá, je kakor plamen rdečila vzhod. Vse je bilo kakor zlato v puštnji. Solnčna krogla, naznanjena s tolikim sijajem, je slednjič vzšla iz brezna

svetlobe in njen prvi žarek je zadel posvečeno hostijo, ki jo je duhoven v tem hipu p'ovzdigoval kvišku...“ Taki opisi so Chateaubriandu priljubljeni. Enkrat nahajamo podobnega tudi v „Krstu“ pri Savici: ko se Bogomila za vedno poslovila od Črtomira, tedaj se prikaže jutranje solnce izza oblakov, in mavrica obsije blede obličje Bogomilino, Črtomir pa komaj verjame, da se ni nebo nad njim odklenilo:

Izmed oblakov solnce zdaj zasiže,
in mavrica na blede Bogomilo
lepôte svoje čisti svit izliže,
nebeški zor obdá obličje milo ...

To so torej tri točke, ki po moji misli z večjo ali manjšo verjetnostjo kažejo, da značaj Bogomile nekoliko spominja na Atalo (in Virginijo). Podobnosti so nekatere, razlik je pa toliko, da se mora podoba Prešernove Bogomile imenovati popolnoma samostalna, individualna. Contraria iuxta se posita magis clarescunt.

ROMAN ROMANOV:

TEMNA NOČ JE DANES ZUNAJ...

Temna noč je danes zunaj,
temna misel v srcu spi:
pot mladosti je končana,
vsi končani zlati sni.

Temna noč je danes zunaj,
temna misel v duši spi —
žalost krči bolne prsi,
solza sili mi v oči ...

